

rummet, och det var ju en fröjd att kunna njuta av Fernandos underbara profil lutad över viktiga dokument.

Knappt en vecka efter vår ankomst, fick vi officiell inbjudning till en operaföreställning där Josef Stalin i egen person skulle närvara och välkomna gästerna, som alla tillhörde diplomatiska kåren. Inbjudningskortet uppmanade till smoking och lång klänning, så jag tog fram min vackraste blå aftontoalett med mammas fina pärlhalsband. Nu var det frågan om att visa Fernando att han verkligen hade valt den perfekta diplomatfrun, ty det hade blivit uppenbart för mig att *kärlek* var något som jag skulle behöva sträva efter: han hade gift sig av konventionella orsaker. Han behövde en fru som var blond och vacker, som talade flera språk, som kunde föra sig i främmande kretsar, och som visste allt om vett och etikett.

Operan gav sin första akt, ljusen tändes, och en extra belysning kom att vila på balkongen där Josef Stalin stod, omgiven av ordensprydda militärer. Då reste sig alla diplomater, och ambassadörerna som hade varit längst i Ryssland ställde sig med sina fruar i rad, följda av de andra

ambassadörsparen i åldersordning, följda av ministerråd, och till sist sekreterarna. Fernando och jag fick ställa oss allra sist, eftersom han bara var en nykommen ambassadsekreterare. Kön började gå framåt, en i taget; varje gäst fick ett handslag, och så var det nästas tur, utan ett ord. Jag tänkte så det knakade. När det äntligen blev min tur, räckte jag handen till Stalin, tittade honom djupt i ögonen och sade på tydlig ryska: "Järnvägsstationen ligger till höger."

Stalin avfyrade en misstänksam blick, undrade kanske om detta kunde vara någon hemlig kod. "Vadå? Vadå?" frågade han på ryska. Jag vände mig till tolken och förklarade: "Var snäll att förklara för marskalken, att detta tyvärr är det enda jag minns av min ryska lektion i morse." Stalin brast ut i gapskratt, och med tolkens hjälp fick han veta att jag var svenska, nygift med en chilinare. Han önskade mig stor lycka. Punkt.

Men för diplomatiska kåren blev Bittan ögonblickligen kvällens medelpunkt. "Vad *sade* han?" "Vad talade ni om?" Jag var den enda som hade lyckats få ett ord ifrån härskaren, och jag njöt av Fernandos förundrade, beundrande blickar. Jag hade vunnit mitt första mål, och den natten blev det bröllopsnatt för första gången.